

[Rytter.]

eventuelle Krav om Tvangsudskrivning. Disse Fakta haaber jeg vil blive taget i Betragtning, naar Spørgsmaalet om Amnesti for disse Mennesker rejses, og jeg er ikke i Tvivl om, at det vil ske.

Det, som jeg ellers skal holde mig til i Dag, er Spørgsmaalet om Amnesti. Dog maa jeg lige forud med Hensyn til Stikkerlikvideringerne sige, at de Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. Steincke fremsatte, glædede mig i allerhøjeste Grad, og delvis ogsaa de Udtalelser, der kom fra Udvalgets ærede Ordfører. Jeg tror ligesom de, at det er et Spørgsmaal, som, naar det kommer ud i Offentligheden, overhovedet ikke kan standses. Der er en gammel Sætning, der siger, at man maa søge sin Tilflugt ved at flygte ud i Offentligheden. Det tror jeg ogsaa gælder i dette Tilfælde.

Hvad angaar Amnestien vil jeg straks, ligesom en Aktor eller Defensor for en Ret, begynde med at fastslaa min Konklusion, som er den, at Rigsdagen efter min Mening er forpligtet til, ja, i høj Grad moralsk forpligtet til allerede nu saa hurtigt som muligt at tage Spørgsmaalet om Amnesti op. Dette mit Standpunkt er blevet noget skærpet, siden jeg sidst havde Ordet, og Grunden dertil er de Oplysninger, der er kommet frem i Landstingsudvalget, og som jeg ikke tidligere har haft, men det skal jeg vende tilbage til.

Denne min Konklusion støtter jeg paa to Fakta, dels paa selve Loven, dels paa Lovens Gennemførelse. Paa selve Loven, fordi jeg opfatter Forholdet saaledes, at Loven kan ikke misforstaas, hverken af Justitsministeren eller af hans nærmeste Medarbejder Rigsadvokaten, som jo er forpligtet til ikke blot at gaa efter Loven, men efter Ministerens Befalinger, i Modsætning til Domstolene, som alene skal holde sig til Loven. Selve Loven kan, som sagt, ikke misforstaas. Vi har drøftet den saa tit, saa jeg skal kun slaa et Par Hovedpunkter fast.

Synspunktet for den daværende Justitsminister var: vi skal straffe strengt, for saa vidt angaar de store Forbrydere. Og her i Tinget har der aldrig været Diskussion om dette, det har vi været enige om. Med Hensyn til de mindre Forbrydere skulde vi derimod vise Barmhertighed, vi skulde vise Mildhed over for dem, thi, som Justitsministeren sagde: Mildhed og Barmhertighed er bedre end Haardhed, det er bedre end Strenghed. Dette Synspunkt var den daværende Justitsministers. Det udtales i Motiverne til det oprindelige Lovforslag, at

det kun angik de grove Forbrydelser; under Forhandlingerne i Folketinget skærpede han det til, at det ramte de grovere Forbrydelser, og det blev endnu mere skærpet ved Udvalgsbehandlingen i Folketinget, nemlig til, at det var de allergroveste Forbrydelser. For at dokumentere dette, da denne Kendsgerning skal staa fast for min senere Argumentation, vil jeg tillade mig ganske kort at citere, hvad et Par Ordførere har sagt — ikke fordi det er noget særligt, disse Ordførere har sagt, for lignende Betragtninger er fremkommet fra alle Ordførerne baade i Folketing og Landsting —, men jeg vil gerne citere, hvad den konservative Ordfører i Folketinget sagde, for det var ham, som sammen med Frihedsraadet havde været med til at lave Straffelovstillægget. Ordføreren for de Konservative, Hr. Hasle, sagde:

„Dette Straffelovsforslag indeholder kun Bestemmelser om grove Forbrydelser. . . . Minimumsstraf 4 Aars Fængsel . . . . I selve Fastsættelsen af dette Minimum ligger en Rettesnor for Anklagemyndigheden og for Domstolene med Hensyn til, at en Række mindre Forbrydelser ikke vil kunne straffes.“

Jeg citerer ogsaa, hvad den radikale Ordfører i Folketinget sagde, fordi det vist er ham, som kraftigst har holdt den daværende Justitsminister til Ilden med disse Udtalelser. Han sagde:

„I Forslagets Bemærkninger har den højtærede Minister understreget . . . . at der efter denne Lov kun bør rejses Tiltale i de grove Tilfælde. . . . Der ligger altsaa heri et bestemt Direktiv for Anklagemyndigheden, som jeg gaar ud fra ogsaa maa være en Rettesnor for Domstolene.“ Og saa kom Udvalgsbetænkningen, der fastslog det Udtryk, jeg før brugte. Hr. Fr. Dalgaard sagde:

„I det Samraad, der har været med Justitsministeren, er hele dette Spørgsmaal blevet gennemdrøftet, og det er blevet fastholdt over for os, ... at det, man tilsigter, er at straffe de allergroveste Tilfælde.“

Disse Udtalelser er samlet i en fortrinlig Avisartikel af Politiinspektør Kudsk, en Artikel, hvori han gaar i Rette med den Praksis, som var begyndt, og som jeg vender tilbage til en Omtale af.

Selve Loven kan der altsaa ikke være Tvivl om, men mit andet Faktum er, at der ved Lovens Gennemførelse efter min Mening er sket skæbnsvangre Fejl, som har været af afgørende Betydning for Lovens Administration, og som har bevirket, at